DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 8 czerwca 1956 **Nr 9** **Poz. 19 – 23**

TREŚĆ:

INSTRUKCJA MINISTERSTWA FINANSÓW

Poz. 19 z dnia 27 kwietnia 1956 r. Nr KS 12/56 w sprawie sprawozdawczości finansowej z przebiegu rozliczeń z budżetem.

OKÓLNIKI

Poz. 20 z dnia 15 maja 1956 r. Nr KS 9/56 w sprawie ewidencji w przedsiębiorstwach działających na zasadach rozrachunku gospodarczego finansowania przez bank indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego.

Poz. 21 z dnia 24 maja 1956 r. Nr KS 14/56 w sprawie wykazywania w sprawozdaniach finansowych skorygowanego normatywu.

Poz. 22 z dnia 28 maja 1956 r. Nr KS 11/56 w sprawie księgowego ujęcia różnicy marż, powstałej w przedsiębiorstwach handlowych na skutek zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 15/56.

Poz. 23 z dnia 30 maja 1956 r. Nr ZPO 14/56 w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o amnestii.

KOMUNIKATY

19.

INSTRUKCJA Nr KS 12/56 MINISTERSTWA FINANSÓW

z dnia 27 kwietnia 1956 r.

w sprawie sprawozdawczości finansowej z przebiegu rozliczeń z budżetem.

1. Uchyla się wprowadzony instrukcją nr 73 Ministerstwa Finansów w sprawie sprawozdawczości finansowej z przebiegu rozliczeń z budżetem (wydaną nakładem Głównego Urzędu Statystycznego w r. 1955) obowiązek przesyłania odpisów sprawozdań z przebiegu rozliczeń z budżetem, sporządzonych na formularzach „Rb 2", do wydziałów finansowych prezydium rad narodowych.

2. Jednocześnie wyjaśnia się, że sprawozdawczość finansowa z przebiegu rozliczeń z budżetem powinna być sporządzana i przesyłana w roku 1956 w trybie ustalonym Instrukcją Nr 73 w sprawie sprawozdawczości finansowej z przebiegu rozliczeń z budżetem wydaną nakładem Głównego Urzędu Statystycznego w roku 1955.

3. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dyrektor Zarządu Z. Paryziński

20.

OKÓLNIK Nr KS 9/56

z dnia 15 maja 1956 r.

w sprawie ewidencji w przedsiębiorstwach działających na zasadach rozrachunku gospodarczego finansowania przez bank indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego.

W związku z zapytaniami jak należy prowadzić ewidencję dotyczącą przewidzianej w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 24.XII.1954 r. w sprawie zasad i trybu udzielania, zabezpieczania i spłaty pożyczek na indywidualne budownictwo mieszkaniowe (Monitor Polski Nr 4 z 1955 r. poz. 57) opieki zakładów pracy nad indywidualnym budownictwem mieszkaniowym przyzakładowym oraz pośredniczenia zakładów pracy przy finansowaniu przez Bank Inwestycyjny wymienionego budownictwa Zarząd Księgowości Ministerstwa Finansów wyjaśnia co następuje:

1. W razie sprawowania przez zakład pracy opieki nad indywidualnym budownictwem mieszkaniowym przyzakładowym stosownie do § 19 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24.XII.1954 r. — zakład pracy powinien pozaksięgowo, we właściwej komórce socjalnej, prowadzić ewidencję pracowników uczestniczących w budownictwie przyzakładowym i korzystających z kredytów bankowych, z wykazaniem ich zadłużenia oraz spłat pożyczek bankowych. Ewidencja może być prowadzona bądź w formie kartoteki pożyczkobiorców, bądź w innej formie, dającej możność stwierdzenia w każdym momencie stanu zadłużenia poszczególnych pożyczkobiorców.

2. W przypadku gdy zakład pracy współdziała z bankiem przy finansowaniu indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego na podstawie zawartej z bankiem umowy stosownie do § 20 cyt. zarządzenia — ewidencja księgowa związanych z wymienionym finansowaniem operacji powinna być w przedsiębiorstwie prowadzona na kontach następujących:

   1) środki otrzymane przez przedsiębiorstwo od banku na finansowanie indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego oraz środki otrzymywane przez przedsiębiorstwo od pożyczkobiorców na spłatę kredytów powinny być ewidencjonowane na koncie 045 „Inne rachunki bankowe" — karta analityczna „r-k środków na finansowanie indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego".

   2) rozliczenia z bankiem powinny być ewidencjonowane na koncie 074 „Inne należności i zobowiązania" — karta analityczna „Bank Inwestycyjny z tytułu finansowania indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego".

   3) rozliczenia z pożyczkobiorcami powinny być ujmowane również na koncie 074 „Inne należności i zobowiązania" — karty analityczne poszczególnych pożyczkobiorców.

   4) prowizja otrzymywana przez przedsiębiorstwa od banku powinna być księgowana na kredycie konta 159 „Koszty ogólno-fabryczne" w poz. analitycznej „Koszty biurowe" jako zmniejszenie wymienionych kosztów.

3. Typowe zapisy księgowe przebiegać będą na wymienionych w ust. 2 kontach w sposób następujący:

   1) wpłata przez bank przyznanych pożyczkobiorcom kredytów
      Wn 045
      Ma 074 Bank Inwestycyjny z tyt. finansowania indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego

   2) wypłata przez przedsiębiorstwo przyznanych przez bank kredytów pracownikom prowadzącym budowę
      Wn 074 Pożyczkobiorcy
      Ma 045

   3) Odsetki i prowizje należne bankowi od pożyczkobiorców
      Wn 074 Pożyczkobiorcy
      Ma 074 Bank Inwestycyjny z tyt. finansowania indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego

   4) spłata kredytu odsetek i prowizji przez pożyczkobiorcę
      Wn 045
      Ma 074 Pożyczkobiorcy

   5) Spłata bankowi kredytu, odsetek i prowizji
      Wn 074 Bank Inwestycyjny z tytułu finansowania indywidualnego budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego
      Ma 045

   6) prowizja bankowa otrzymana przez przedsiębiorstwo
      Wn 043
      Ma 159

Podane wyżej symbole i nazwy kont R. P. K. dla przedsiębiorstw przemysłowych należy odpowiednio zastosować w przedsiębiorstwach i zakładach prowadzących księgowość w oparciu o inne R.P.K.

Dyrektor Zarządu Z. Paryziński

21.

OKÓLNIK Nr KS 14/56

z dnia 24 maja 1956 r.

w sprawie wykazywania w sprawozdaniach finansowych skorygowanego normatywu.

W związku z zarządzeniem Nr 53/56 Ministra Finansów z dnia 12 maja 1956 r. w sprawie skorygowasia w przedsiębiorstwach państwowych powiązanych z budżetem centralnym poziomu normatywów na dzień 1 stycznia 1956 r. oraz ustalenia stanu nadwyżek i niedoborów środków obrotowych na dzień 1 stycznia 1956 r., Ministerstwo Finansów Zarząd Księgowości wyjaśnia, że w sprawozdaniach finansowych, począwszy od sprawozdania za m-c czerwiec 1956 r., w pozycji „normatyw na początek roku" należy wykazywać dane dotyczące normatywu skorygowanego stosownie do przepisów w/w zarządzenia Ministra Finansów.

Dyrektor Zarządu Z. Paryziński

22.

OKÓLNIK Nr KS 11/56

z dnia 28 maja 1956 roku

w sprawie księgowego ujęcia różnicy marż, powstałej w przedsiębiorstwach handlowych na skutek zarządzenia Przew. PKPG Nr 15/56.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 15 z dnia 20 stycznia 1956 r. w sprawie wysokości marż handlowych (Biuletyn PKPG Nr 3, poz. 15) Ministerstwo Finansów Zarządu Księgowości wyjaśnia, że powstałe różnice marż na remanentach towarowych na dzień 1 stycznia 1956 r. należy odnieść na wyniki operacyjne.

W przedsiębiorstwach handlu detalicznego i handlu hurtowego, w których stosuje się średnie zrealizowane marże, zmiana marż wynikająca z zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 15/56 wpłynie odpowiednio na sumę marż zrealizowanych.

W pozostałych przedsiębiorstwach, w których prowadzi się ewidencję ilościowo-wartościową według grup marżowych, należy najpóźniej na dzień 30 czerwca br. zarezerwować marże zgodne z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 15/56, natomiast pozostałą część marż figurującą na koncie odchyleń należy potraktować jako marże zrealizowane i dokonać odpowiedniej korekty wartości sprzedanych towarów w cenie zakupu, wykazanej na debecie kont sprzedaży.

Dyrektor Zarządu Z. Paryziński

23.

OKÓLNIK Nr ZPO 14/56

z dnia 30 maja 1956 r.

w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o amnestii.

W związku z mogącymi się nasunąć wątpliwościami przy interpretacji i stosowaniu przez organa finansowe przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o amnestii (Dz. U. Nr 11 poz. 57) w odniesieniu do przestępstw skarbowych Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1. Ustawa z dnia 27 kwietnia 1956 r. o amnestii, zwana dalej ustawą, dotyczy przestępstw popełnionych przed dniem 15 kwietnia 1956 r. a więc popełnionych do godz. 24-ej dnia 14 kwietnia 1956 r. Jednakowoż nie są objęte ustawą o amnestii niezakończone przed tym terminem przestępstwa trwałe i ciągłe, choćby przestępstwa trwałe lub pewne ogniwa przestępstwa ciągłego popełnione zostały przed dniem 15 kwietnia 1956 r.
2. Przez popełnienie przestępstwa rozumieć należy zarówno przestępstwa dokonane, jak i czyny stanowiące karalne usiłowanie.
3. Amnestii udziela się nie tylko sprawcom przestępstwa lecz również i uczestnikom przestępstwa (podżegaczom i pomocnikom).
4. Z dobrodziejstwa amnestii pośrednio korzysta także osoba trzecia — odpowiedzialna majątkowo za kary pieniężne nałożone na sprawcę, lub uczestnika przestępstwa, z chwilą bowiem darowania kary sprawcy lub uczestnikowi przestępstwa — odpowiedzialność posiłkowa wygasa.
5. Ustawie o amnestii (zgodnie z art. 1 pkt. 3) i 5) oraz art. 3 ust. 2 i 3 ustawy) podlegają również przestępstwa (występki i wykroczenia) przewidziane w dekrecie z dnia 11 kwietnia 1947 r. Prawo Karno Skarbowe (Dz. U. Nr 32 poz. 140 wraz z późniejszymi zmianami).
6. W myśl art. 1 ustawy puszcza się w niepamięć i przebacza wszystkie wykroczenia skarbowe, a spośród występków skarbowych tylko te występki za które przewidziana jest w prawie karnym skarbowym kara pozbawienia wolności do lat dwóch lub kara grzywny do 2.000 zł albo obie te kary łącznie.
7. W sprawach określonych w ust. 6 niniejszego okólnika postępowania nie wszczyna się, a postępowanie wszczęte podlega umorzeniu, kary zaś nie wykonane w całości lub części oraz nieściągnięte koszty postępowania daruje się, skazanie uważa się za niebyłe, a karty karne (karty rejestracyjne karno-skarbowe) ulegają usunięciu z rejestru skazanych (kartoteki do rejestru karnego).
8. Przepisy art. 3 ust. 2 i 3 ustawy mają zastosowania również i do przestępstw skarbowych.
   Z przepisów tych wynika, że w sprawach o przestępstwa skarbowe nie wymienione w art. 1 pkt. 3) i 5) ustawy daruje się karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze do lat dwóch, (kobietom w rozmiarach przewidzianych w art. 3 ust. 3 ustawy) — oraz w części nie wykonanej — karę grzywny orzeczoną w rozmiarze do 2.000 złotych.
9. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, amnestii nie stosuje się do przestępstw skarbowych, do których mają zastosowanie przepisy art. 3 ust. 2 i 3, popełnionych w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub przynajmniej w trzeciej części kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo popełnione uprzednio z tych samych pobudek lub należące do tego samego rodzaju.
10. Z treści przepisu art. 6 ust. 2 ustawy wynika, że amnestii nie stosuje się do poprzednio popełnionego przestępstwa skarbowego, a wydane już orzeczenie o zastosowaniu amnestii ulega uchyleniu, jeżeli sprawca przestępstwa skarbowego, które podlega amnestii na podstawie art. 3 ust. 2 i 3 ustawy, popełnił lub popełni w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy nowe przestępstwo z tych samych pobudek lub należące do tego samego rodzaju, za które zostanie skazany na karę pozbawienia wolności.
11. Jeżeli zatym w przypadkach określonych w ust. 9 i 10 okólnika sprawca przestępstwa skarbowego był skazany tylko na karę grzywny i kara ta została wykonana, a za nowy czyn orzeczono tylko karę grzywny, amnestię należy zastosować na ogólnych zasadach.
12. Prawomocne orzeczenia co do przepadku narzędzi przestępstwa, przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub mienia, którego posiadanie jest zakazane lub wymaga zezwolenia, podlegają wykonaniu. W razie umorzenia postępowania organ stosujący amnestię może orzec przepadek narzędzi przestępstwa.
13. Ustawa o amnestii nie zwalnia od obowiązku zapłacenia uszczuplonej przez przestępstwo należności skarbowej.
14. Wszelkie przedmioty, zajęte tytułem zabezpieczenia grzywien (art. 193 i 198 prawa karnego skarbowego) w sprawach o przestępstwa skarbowe, podlegające w całości

amnestii, powinny być zwrócone właścicielowi lub osobom, u których je zajęto.

15. Z treści przepisów art. 3 ust. 2 i 3 ustawy wynika, że daruje się w części nie wykonanej — karę grzywny orzeczoną w rozmiarze do 2.000 złotych. Ściągnięte zatem w całości lub w części bądź zapłacone grzywny w terminie do dnia 27 kwietnia 1956 r. włącznie nie podlegają zwrotowi. Zasada ta również dotyczy kwot wpłaconych tytułem dobrowolnego poddania się karze, choćby jeszcze nie zostało doręczone oskarżonemu postanowienie, zezwalające na dobrowolne poddanie się karze, doręczenie bowiem takiego postanowienia powoduje jedynie przerachowanie na dochód Państwa wpłaconej już tytułem kary kwoty, przerachowanie zaś to nie powinno być traktowane jako wykonanie kary. Wydanie postanowienia o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze nie może być wszakże uwarunkowane podwyższeniem przez oskarżonego zaofiarowanej i wpłaconej już tytułem kary kwoty, to znaczy nie należy obciążać go żadną dopłatą. Natomiast grzywny wpłacone po 27 kwietnia 1956 r. winny być zwrócone o ile podlegają amnestii.

16. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy umorzenie postępowania następuje w sprawach o przestępstwa skarbowe, do których mają zastosowanie przepisy art. 3 ust. 2 i 3 ustawy jeżeli według okoliczności sprawy należałoby wymierzyć karę pozbawienia wolności nie powyżej 2 lat lub karę grzywny nie powyżej 2.000 zł albo obie te kary łącznie, aczkolwiek przestępstwa zagrożone są karami wyższymi. W tych jednak przypadkach umorzenie postępowania stosownie do postanowienia art. 5 ust. 1 ustawy należy do sądu; w toku postępowania przygotowawczego umorzenie postępowania następuje na wniosek prokuratora. Wobec powyższego w sprawach o przestępstwa skarbowe, do których będzie miał zastosowanie art. 5 ust. 1 ustawy, chociażby przestępstwa te zagrożone były tylko karą grzywny, organa finansowe, przed którymi toczy się sprawa, występują z wnioskiem do właściwego prokuratora. Możliwość umorzenia postępowania nie zwalnia od obowiązku przeprowadzenia dochodzeń niezbędnych do ustalenia rozmiarów przestępstwa lub innych okoliczności potrzebnych dla oceny, czy przestępstwo podpada pod działanie ustawy o amnestii. Tak samo jeżeli zebrany materiał w sprawie nie wystarcza dla oceny, czy przestępstwo podlega amnestii, należy materiał ten odpowiednio uzupełnić przed powzięciem decyzji w sprawie co do możliwości zastosowania amnestii.

17. W myśl art. 12 ust. 3 ustawy w sprawach o wykroczenia skarbowe amnestię stosuje właściwy organ administracji państwowej, a zatem organ finansowy jakkolwiek w ustawie o amnestii nie jest uregulowana właściwość organów powołanych do stosowania amnestii w sprawach o występki skarbowe, zagrożone wyłącznie karą grzywny, to jednak stosowanie amnestii w tych sprawach należy do organów finansowych, które są właściwe do orzekania w tych sprawach. Amnestię w sprawach o wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o występki skarbowe zagrożone tylko karą grzywny stosuje ten organ finansowy, przed którym toczy się postępowanie, albo organ finansowy zarządzający wykonanie orzeczenia, jeżeli nie zastosowano amnestii przy wydaniu orzeczenia. Natomiast w sprawach zagrożonych zasadniczymi karami pozbawienia wolności choćby nie przekazanych jeszcze do postępowania sądowego, amnestię stosuje właściwy sąd.

Umorzenie powinno nastąpić z urzędu w każdym stadium postępowania przy zachowaniu jednak w odniesieniu do spraw o występki skarbowe zagrożone grzywną powyżej 2.000 zł wyjaśnień zawartych w ust. 16 niniejszego okólnika.

Właściwe organa finansowe orzekające w I instancji obowiązane są umorzyć na podstawie art. 2 ustawy o amnestii postępowanie w nierozstrzygniętych jeszcze sprawach o wykroczenia skarbowe i o występki skarbowe zagrożone tylko karą grzywny do 2.000 zł oraz w powyższych sprawach już rozstrzygniętych nieprawomocnie w I instancji, lecz nie przekazanych jeszcze wyższej instancji finansowej lub sądom na skutek złożonego przeciw orzeczeniu środka odwoławczego lub żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

18. W myśl art. 10 ustawy do kar już złagodzonych na podstawie poprzednich ustaw amnestyjnych lub łaski stosuje się przepisy art. 3 ust. 2 i 3 ustawy, biorąc za podstawę karę złagodzoną.

19. Organa finansowe I instancji, zarządzające wykonanie prawomocnych orzeczeń karnych organów finansowych — po stwierdzeniu, iż sprawa, w której zapadło orzeczenie, podlega amnestii, obowiązane są:
w sprawach o przestępstwa określone w art. 1 pkt. 3) i 5) oraz w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy, lecz zagrożone tylko karą grzywny, darować i pozostawić bez wykonania wymierzone w tym orzeczeniu kary. Jeżeli zaś na podstawie tego orzeczenia wykonanie kary rozpoczęto — należy zarządzić natychmiastowe wstrzymanie wykonania kar, wyjątek stanowi orzeczony prawomocnie przepadek narzędzi i przedmiotów przestępstwa, który mimo zastosowania amnestii utrzymuje się w mocy (ust. 12 niniejszego okólnika).

20. Organa finansowe II instancji stosują amnestię w należących do ich właściwości rzeczowej sprawach, w których postępowanie toczyło się przed tymi organami, lub które wpłynęły do nich po wejściu w życie ustawy o amnestii.

21. O niewszczynaniu lub umorzeniu postępowania karnego bądź pozostawieniu kary bez wykonania (ust. 19 i 20 okólnika) organ finansowy wydaje postanowienia, w których w miarę potrzeby — orzeka o przepadku narzędzi i przedmiotów przestępstwa. Odpis tego postanowienia doręcza się oskarżonemu. Tak samo postępuje się w przypadku darowania kary na mocy amnestii w sprawach zakończonych prawomocnie, przy czym w stosunku do skazanych odbywających karę aresztu zastępczego, a korzystających z amnestii, należy niezwłocznie zwrócić się do właściwego sądu o zwolnienie odbywającego karę aresztu zastępczego, przesyłając sądowi odpis postanowienia o zastosowaniu amnestii, a w stosunku do pozostałych skazanych wycofać wszelkie zarządzenia, wydane w celu przymusowego ściągnięcia grzywien i kar pieniężnych porządkowych oraz kosztów postępowania darowanych z mocy amnestii.

22. Na postanowienia w przedmiocie amnestii służy zażalenie na ogólnych zasadach.

23. Ponadto oskarżony lub podejrzany, w stosunku do którego umorzono postępowanie na podstawie art. 2 i 5 ustawy może w myśl art. 14 ust. 1 ustawy najdalej w ciągu 30 dni od doręczenia mu postanowienia o umorzeniu postępowania złożyć organowi, który wydał postanowienie, wniosek o rozpoznanie sprawy przez sąd. Z brzmienia art. 14 ustawy wynika, że wniosek może również dotyczyć występków i wykroczeń skarbowych, lecz właściwym do rozpoznania wniosku oskarżonego lub podejrzanego w stosunku do którego umorzono postępowanie jest sąd bez względu na to, czy czyn jest zagrożony karą pozbawienia wolności czy też tylko karą grzywny lub obu karami łącznie.

24. O wykonaniu ustawy o amnestii prezydia wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) rad narodowych — wydziały finansowe — sporządzą i przedstawią Ministerstwu Finansów zbiorcze sprawozdania w terminie do dnia 1 września 1956 r. według załączonego wzoru. Prezydia miejskich (dzielnicowych), powiatowych rad narodowych przedstawią te sprawozdania prezydium wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) rad narodowych w terminie do dnia 15 sierpnia 1956 r.

Generalny Dyrektor H. Kotlicki

Pieczątka organu finansowego.

Załącznik do okólnika z dnia 30 maja 1956 r. Nr ZPO 14/56.

SPRAWOZDANIE

o ruchu spraw karnych skarbowych (art. 131 — 148 p. k. s.) załatwionych przy zastosowaniu ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o amnestii.

Wydano postanowienie w zakresie	Sprawy o występki		Sprawy o wykroczenia		Uwagi
	Ilość	Kwota podlegająca odpisaniu wobec zastosowania amnestii	Ilość	Kwota podlegająca odpisaniu wobec zastosowania amnestii	
1	2	3	4	5	6
Darowania kary (art 2 w związku z art. 1 pkt 3) i 5) i art. 3 ust. 2 i 3 ustawy)					
Umorzenia toczącego się postępowania (art. 5 ust 1 w związku z art. 3 ust. 2 i 3 ustawy)					
Niewszczynania postępowania (art. 2 w związku z art. 1 pkt 3) i 5) ustawy)					

Objaśnienie: w kol. 6 należy podać ile z liczby postanowień umieszczonych w kol. 2 i 4 wydano przez II instancję oraz ile przez sąd lub prokuratora.

Podpis

....

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych kwitariusza przychodowego wzór Nr 1 od Nr 927387 do 927400 Seria CC i od Nr 599953 do 600000 Seria P, skradzionych z Wydziału Finansowego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Krotoszynie woj. poznańskie.

2) blankiety pokwitowań kasowych kwitariusza przychodowego wzór Nr 1 od Nr 0559817 do 0559900 Serii H. zniszczonych w Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Dołdzie pow. Radzyń woj. Lubelskie.

3) blankiety pokwitowań kasowych kwitariusza przychodowego wzór Nr 1 od Nr 683458 do 683500 serii G. zagubionych w Prezydium Gminnej Rady Narodowej w Krzemienicy woj. łódzkie.

4) blankiety pokwitowań kasowych kwitariusza przychodowego wzór Nr 1 od Nr 394047 do Nr 394100 Serii „F" zagubionych w Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Piotrkowie Tryb. woj. łódzkie.

5) blankiety pokwitowań kasowych kwitariusza przychodowego wzór Nr 1 Seria A od Nr 00011201 do Nr 00011600 Seria C od Nr 00148601 do Nr 00148700, od Nr 00150101 do Nr 00150400, od Nr 00150501 do Nr 00150900 i od Nr 00150401 do Nr 00150500, Seria W od Nr 0404001 do Nr 0404300, zaginionych w Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w Witryłowie, woj. rzeszowskie.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10-12

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-601 w NBP V Oddział Miejski w Warszawie.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

Cena zł 1,00

ODBIORCA

Druk. PWPW, Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 5630-56-15.000 B-7-25896.